

Arrest

nr. 239 304 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, van 28 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2017 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

*-tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

uiterlijk op 18/10/2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het werken zonder arbeidsvergunning.
PV [...] van de politie zone van Antwerpen*

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn Preventieve maatregelen
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting gevraagd of zij aandringt op de in de nota met opmerkingen aangevoerde exceptie van onontvankelijkheid, antwoordt de verwerende partij dat zij hier niet op aandringt. De verwerende partij doet met andere woorden afstand van de opgeworpen exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 7, artikel 62, 74/13, 74/14 van de wet van 15/12/1980, 8 van het verdrag van 4 november

1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), schending van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht:

9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat hij samenwoont met zijn grootmoeder van Belgische nationaliteit.

Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken weet of behoorde te weten dat verzoeker een afstammeling is van een Belgische onderdane, verzuimt zij om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de samenwoning en familieband met de Belgische grootmoeder.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

Dat verzoeker betwist dat hij aan het werken was zonder een arbeidsvergunning.

9.3. Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden "

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte verwijst naar het artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien er meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag, met name artikel 8 EVRM.

Dat niet wordt aangetoond dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving.

Dat de bestreden beslissing zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen. Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DVZ de

feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

9.4. Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

Principe van de terugkeerrichtlijn: primeren van vrijwillige terugkeer en detentie in laatste instantie. Het Hof van Justitie heeft dit beginsel bevestigd waardoor de verplichting ontstaat voor de overheid om de proportionaliteit van de detentiemaatregel te motiveren.

"Uit het voorgaande volgt dat de volgorde van de stappen van de terugkeerprocedure, zoals neergelegd in richtlijn 2008/115, overeenstemt met een trapsgewijze verzwaring van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, beginnend met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek, en eindigend met de maatregelen die hem het meest beperken, namelijk de bewaring in een gespecialiseerd centrum, waarbij tijdens al die stappen het beginsel van evenredigheid moet worden geëerbiedigd." (zie HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011 ; §41; HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011; RvS, afdeling wetgeving, advies 49.947/2/V van 7 juli 2011)

Dat verzoeker vrijwillig zijn adres heeft gemeld aan de overheden zodat er geen risico bestaat op onderduiken.

Verzoeker woont samen met zijn Belgische grootmoeder. Hij heeft hier ook verschillende ooms en wenst in België een verblijfsaanvraag in te dienen. Dat hij in Marokko niets meer verloren heeft.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van art. 8 EVRM (zie infra).

Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 74/14 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft verzoeker zelfs het bevel om het land met terugwerkende kracht te verlaten uiterlijk op 18/10/2017.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/14 §3, 1 of 3° volstaat niet om af te wijken van de normale termijnen voor verwijdering van minimum zeven dagen tot maximaal dertig dagen. Deze bepaling houdt een mogelijkheid in (§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:) en hoegenaamd geen verplichting. Bijgevolg diende te worden gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de normale termijnen. De eenvoudige verwijzing beantwoordt niet aan de vereisten van dit artikel noch aan de motiveringsplicht.

9.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken

kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een bevel te geven het grondgebied te verlaten, terwijl hij hier samenwoont met zijn Belgische grootmoeder die instaat voor zijn onderhoud.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.6. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn grootmoeder. Dat deze band voldoende hecht is.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), schending van de formele motiveringsplicht (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991), schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en schending van artikel 7, art. 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

4.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven, die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat

verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Aangezien in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de concrete vaststellingen die werden gedaan, kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing slechts bestaat uit stijl- en standaardformules. Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit niet noodzakelijkerwijs betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd. Verzoekers betoog maakt niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, werd geschonden.

4.3. Waar verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat de motivering van de bestreden beslissing incorrect is, voert hij tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onterecht verwijst naar artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten genoegzaam steunt op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit motief wordt door verzoeker ook niet betwist. De bestreden beslissing bevat twee motieven waarvan één motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen. Verzoekers kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Verzoeker voert vervolgens een grief aan tegen de deelbeslissing om hem geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten toe te staan. Hij voert aan dat verweerder onterecht toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet, daar hij betoogt dat er geen risico bestaat op onderduiken. Daargelaten de vaststelling of *in casu* terecht toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing tevens verwijst naar artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet. Verweerder betoogt met name dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde.

Verzoeker betwist dat hij aan het werk was zonder arbeidsvergunning. Het administratief dossier bevat echter een verslag van 27 oktober 2017 van de politiezone Antwerpen, waarin wordt bevestigd dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op werken zonder arbeidsvergunning. Verzoekers bewering laat niet toe te concluderen dat verweerder op incorrecte gronden zou hebben gesteld dat verzoeker een beroepsactiviteit in België uitoefende zonder hiertoe over een arbeidsvergunning te beschikken. Verzoeker weerlegt daarenboven niet dat hij een bedreiging voor de openbare orde zou kunnen uitmaken.

De Raad oordeelt dan ook dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op afdoende wijze steun vindt in artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek op de verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet betreft een overtollig motief, dat niet de onwettigheid van de bestreden beslissing kan aantonen.

4.4. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM schendt. Hij wijst op het feit dat zijn grootmoeder en enkele ooms woonachtig zijn in België, dat hij samenwoont met zijn grootmoeder en dat zij voorziet in zijn onderhoud.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoeker voert aan dat hij samenwoont met zijn grootmoeder en dat zij instaat voor zijn onderhoud, maar onderbouwt dit niet met stukken. Bovendien werd verzoeker betrapt op werken zonder arbeidsvergunning, wat doet uitschijnen dat verzoeker over eigen middelen beschikt en niet in bijzondere mate afhankelijk is van zijn grootmoeder. Verzoeker voert geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Verder merkt de Raad op dat verzoeker op 21 maart 2018 een aanvraag gezinshereniging met zijn grootmoeder indiende. Deze aanvraag werd geweigerd op 17 september 2018 en deze weigering werd bevestigd door de Raad bij arrest van 17 juni 2020 met nummer 237 074. Uit deze aanvraag bleek dat verzoeker tijdens de onderzoeksperiode eigen inkomsten had uit een zelfstandige activiteit. Daarenboven werd vastgesteld dat zijn grootmoeder niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM.

4.5. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing met terugwerkende kracht een bevel oplegt om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat dit uiteraard niet mogelijk is. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Er dient derhalve worden vastgesteld dat verweerder een materiële vergissing maakte bij het opstellen van de bestreden beslissing die geen afbreuk doet aan het geheel van deze beslissing. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij uit de bestreden beslissing niet kan opmaken dat hij werd verzocht het grondgebied te verlaten op 28 oktober 2017.

4.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op zijn vasthouding, stelt de Raad vast de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en geen beslissing bevat aangaande de vasthouding van verzoeker. Dit middelenonderdeel is derhalve niet dienstig.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT